

יום ב' יב' בניסן תשנ"ט (29 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בנימין בן יום בלדגו של הרמב"ן (אגמול, יא' בניסן) ויום הולדת
של הרמב"ם (מחמדים, בלדגו פסח) ראוי לזכור וזכור בפניהם אל
המאמר הבא א' גמוליהם השונים של שני ענקי הגמול האלה בשאלה
האלה הקרבה קרבנות:

הרמב"ם בספרו מורה נבוכים מציג טעם האינו למצוא הקרבנות לגמול
הטובה אל ישראל. ב"מ קצם היה נפוש בן נדמים המהא של הקרבנות קרבנות
אלוילים. וכיון שה' רצה להחיות את בני ישראל לעבודה זרה, ציווה אלהים
ליתקן ולשכן ולהקריב בו קרבנות אלס ה'.
הרמב"ם מוסיף וכותב שקל-מים שלמים היו אלוילים של האדם ב"מ קצם.
הציון היו אלוילים של המצרים (כפי שהאין אגמול) השעיר היה אלוילים של
הכשלים, והבקר היה אלוילים של בני הוצו... השום כן ציווה ה' לשלוח את
גמולתם של האדם, כפי לעקור עבודה זרה מלבויהם של ישראל ולקרבים
לעבודה ה'.

הסבר רציונאלי לה למצוא הקרבנות אינו מתקבל אל צד הרמב"ן (כפי
משה בן נחמן (1194-1270)) והוא שואל: היאך אפשר למצוא כי גמולת
הקרבנות היא לעקור מן העם מושלים של עבודה זרה כשהמורה אומר
במפורש להקריב הוא אשה ר"מ נחמיה ע"ה - כלומר, לקורבן-האש
אדם נחמיה-רוא לפני ה' וצד הרמב"ן מכיר את קרבנותיהם של
הבן [בראשית ד', וקרבנו של נח אחר המבול [בראשית ח', כג] שנתקבל
הציון אל-יצי' הקורא ואלו היה עזין בלוחם שלם של עבודה זרה
ב"מם יהם! אצלנו, היתכיל הפשטני של יקרבן היא להקיע את האדם
עני' הקורא. במאותו מה שצדלה בבהמה הקרבה אל המלכה, יורה
האדם בלבו ו'אמר: שכל זאת היה ראוי להעשות לי בשל חטא',
וילום בגמולה שלמה אל ה'.

במרוצת הדורות, מצאו שתי הגישות - זו של הרמב"ם (כפי משה בן נחמן,
1135-1204) וזו של הרמב"ן גומלים שונים בקרב אצולי הגמולה - גם
הראשונים ב"מ וגי'נ"ם וגם האחרונים במאג"ם שנים האחרונות.

(המשך ←)

יום נעים !

יום ב', יב', בניסן תשנ"ט (29 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ציון 'צחק אברבאנל' מאן באר'כוה אל שטח הרמב"ם, להקדמה
קרבן אינה שלב איין בדבורה ה', ונעלה ממנה הולבקות בתורה,
בגפיה ובמלש'ם טובים. כהוכחה הווא מבא אל צדה המצדק
ויוקרא רבא, כב': לפי שו"ז שליו' למוס'ם אמר' עבדוה ליה במצ'ם
וה"ז מבא'ם קרבנותיהם לש'ע'ר'ם (=לצ'ם), אחר הקב"ה:
= יו"ז מקריבים זבן" בל' ער קרבנותיהם באוהל מועד ויה"ז נפרשם
(נבצ'ם) מדבורה ליה.
במצדק ליה, נאמלים כמה מן החכמים האחרונים, המצצ'ם בלש'ם
הרמב"ם.

בנימוז זכר, לצדו של ר' יצחק אורנשטין, רבה של לבוב במאה ה-19,
נכונה שיטת הרמב"ם בתורה הקרבנות. לצדו, מרוממה צדו של הרמב"ם
במלש'ם, ברק נא: 'כב' אלוק'ם רוא נלברה... ה'ט'בה ברצונך אל ציון...
גבני חומה ירושלים... אלז גמול'ם כב' צדק וכ' " בפסוקים אלה, נאמר
במפורש: כב' אלוק'ם רוא נלברה - גל'ה הקרבנות ה'א' (ובא אל
המוסא להכנה ולצדוק-נפ' כז' להשיבו במשוכה. ואם באמר'
ה'מ'ם, כל"בנו חומה ירושלים ולא מה'ה עוז בלום דבורה ליה,
ימול' ה' "כב' צדק".

רב' מאיר שמחה הכהן מצוונסן, בל' המלש' וכתב " מנסה ז"ל אל
נימוז' המלש'ם שב' הרמב"ם לרמב"ם בתורה הקרבנות. לצדו, מג"מ'ם
לכב' הרמב"ם הקרבנות שבני ישראל הקריבו בפאור, לפני ש'בניה ב'ג'
המקדש. קרבנות אלה נאצו בעיקר להקריב אל ה' בני ישראל מצד' אל'לוא,
שמו' שריו'ם בהן כמזבח של"ה הממולש'ת במצרים. לעומת זאת
עבדוה הקרבנות במקדש ה'א', לכל המלש'ם, פאור נלגבה ומרוממה,
המקדש ב'ן העולם הגמול' (שנו) לעומת מצ'יו'ם. [פרפראות לתורה]

ה'י' רצון שבנימוז ליה נלכה להקריב אל קרבן הפסח בב'ג'
השליש' ב'ירושלים הקבול'ה במהרה בימ'נו! אמן!